

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobců: a) Ing. P. K.
b) G. K.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Barborou Klouda Jestřábovou
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: I. M. Z.
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Ludvíkem Novotným, LL.M.
sídlem Václavské náměstí 76, 561 51 Letohrad

II. Bc. P. K.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. KUOK 129317/2024 ve věci odstranění stavby,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobci mají ve společném jmění manželů stavbu kryté jízdrny pro koně – budovy bez č. p./č. e., která je součástí pozemku parc. č. st. X, k. ú. X, obec X. Tato stavba je součástí rozsáhlého areálu společnosti K. S., s. r. o., nacházejícího se na pozemcích ve společném jmění žalobců a nově také jejich syna Bc. P. K. Stavba jízdrny byla umístěna rozhodnutím ze dne 14. 9. 1998, zn. SÚ/2110/98-Sa, povolena rozhodnutím ze dne 12. 10. 1998, zn. SÚ/2559/98-Sa a následně zkolaudována rozhodnutím ze dne 10. 12. 1998, zn. SÚ/3099/98-Sa, a to jako stavba dočasná na dobu 10 let v rozměrech 28,5 m x 18 m (vše vydal Magistrát města Prostějova, resp. tehdy ještě Městský úřad Prostějov; pro zjednodušení bude soud nadále používat označení současně).
2. Po vydání zmíněných rozhodnutí žalobci provedli přístavbu jízdrny tak, že její rozměry navýšili na 40,5 m x 18 m. Na základě oznámení žalobce a) vydal Magistrát města Prostějova souhlas se změnou užívání stavby ze dne 21. 1. 2009, č. j. PVMU 13935/2009 61 (dále jen „Souhlas ze dne 21. 1. 2009“). Spor je zejména o to, zda tento souhlas představuje rozhodnutí vyžadované stavebním zákonem, resp. úkon či opatření toto rozhodnutí nahrazující ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, kterým by byla přístavba skladu povolena, nebo nikoliv, a provedená přístavba jízdrny do rozměrů 40,5 m x 18 m tak nedisponuje žádným povolovacím aktem a je proto nutné ji odstranit ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
3. Žalovaný usnesením ze dne 23. 8. 2022, č. j. KUOK 89996/2022 pověřil mj. vedením řízení o odstranění přístavby jízdrny Magistrát města Olomouce. Ten rozhodnutím ze dne 16. 7. 2024, č. j. SMOL/306576/2024/OS/SUI/Mie nařídil žalobcům odstranit přístavbu jízdrny (změnu dokončené stavby jízdrny) a nařídil jim obnovit předcházející stav jízdrny. Žalobci proti němu brojili odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Správní orgány dospěly k závěru, že Souhlas ze dne 21. 1. 2009 nepředstavuje povolení přístavby. Tímto rozhodnutím byla jen změněna doba trvání původní stavby jízdrny na stavbu trvalou.

Žaloba a její doplnění

4. Žalobci se domáhají zrušení napadeného rozhodnutí a namítali, že řízení bylo nezákonně delegováno na Magistrát města Olomouce s odůvodněním, že osobu zúčastněnou na řízení I zastupoval v řízení její syn Ing. arch Z. Každé řízení, ve kterém vystupuje, je delegováno s odůvodněním, že mu v minulosti Magistrát města Prostějova odmítl poskytnout informace a ten se jich úspěšně domáhal soudní cestou. To však není důvod pro delegaci řízení. Navíc osoba zúčastněná na řízení I vůbec neměla být účastníkem řízení, protože se jí záměr nikterak netýká. V důsledku nezákonné delegace žalobci přišli o právo na posouzení věci místně příslušným správním orgánem, který nejlépe zná místní poměry, a následně v důsledku odlišné příslušnosti soudu bylo porušeno i jejich právo na zákonného soudce.
5. Dále žalobci namítali, že hodlali dle doporučení orgánů veterinární správy realizovat přístavbu jízdrny, proto se obrátili na stavební úřad, jak to mají udělat a bylo jim, jakožto práva neznalým osobám, sděleno, že pokud proti tomu nebudou ničeho namítat sousedé, tak mají žalobci provést prodloužení jízdrny bez dalšího procesu na stavebním úřadě a když se bude prodlužovat povolení na stavbu trvalou, tak se jedním procesem vyřídí i povolení jejího prodloužení. Žalobci požádali o odnětí půdy pod ní ze ZPF, ke kterému byl dán souhlas ze dne 1. 8. 2005, sp. zn: MUPV 24171/2005 40. Tento souhlas prokazuje, že žalobci neměli v úmyslu nic tajit. Přístavba tak byla schválena nejen předem na stavebním úřadě, ale

také při samotném posouzení žádosti. Žalobci byli v dobré víře v řádný povolovací proces. K tomu navrhli k důkazu svůj účastnický výsledek a také souhlas orgánu ZPF ze dne 1. 8. 2005 (*pozn.: ten je součástí správního spisu*).

6. Žalobci mají za to, že přístavba jízďárny byla povolena Souhlasem ze dne 21. 1. 2009, jehož součástí byla ověřená projektová dokumentace na stávající rozměry jízďárny (po provedené přístavbě), která nesla název *AKCE: DOSTAVBA AREÁLU Stavba letních stájí a jízďárny*, a která byla přílohou oznámení o změně užívání stavby jízďárny z dočasné na trvalou, která bude mít nově stejnou šířku, ale prodlouženou délku na 40,5 m, aby vyhovovala podmínkám orgánů veterinární správy. Všechny dotčené orgány souhlasily jak s trváním stavby, tak se změnou rozměrů. Dle žalobců měl stavební úřad žádost posoudit dle obsahu a vést řízení o změně a o dodatečném povolení, případně vyzvat žalobce k odstranění vad. To se však nestalo.
7. Ověřená projektová dokumentace se stala součástí Souhlasu ze dne 21. 1. 2009, jeho grafickou částí, která je postavena naroveň textové části, ve které se rozměry nenacházely. K tomu žalobci odkázali na rozsudky NSS ze dne 26. 7. 2019, č. j. 2 As 341/2016-41 a ze dne 18. 4. 2016, č. j. 6 As 43/2016-27. Přezkoumáním žádosti a všech jejích příloh tak došlo k povolení veškerých změn. K ověření dokumentace dochází až po právní moci a po posouzení celé žádosti včetně příloh. Pokud snad nebyla žádost správně nadepsána nebo měl být veden jiný druh řízení, nelze po takové době zasahovat do legitimního očekávání žalobců.
8. Žalobci mají za to, že celá jejich žádost, která směřovala jednak ke změně povolené doby trvání stavby, tak k povolení přístavby jízďárny, byla vypořádána Souhlasem ze dne 21. 1. 2009. Pokud snad byla přístavba jízďárny povolena nezákonně, nelze již tento nedostatek zhojit s ohledem na uplynutí všech možných lhůt. O nicotný akt se rozhodně nejedná. Pokud by však měl soud za to, že se jedná o akt nicotný, případně že o žádosti žalobců o povolení přístavby nebylo dosud rozhodnuto, tak je nutné na žádost žalobců nahlížet jako na žádost podanou před zahájením řízení o odstranění stavby, přičemž se uplatní domněnka dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, že taková žádost byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Potom ale měl Magistrát města Olomouce řízení o odstranění stavby přerušit a vyčkat pravomocného ukončení řízení o dodatečném povolení stavby.
9. Dle žalobců rozhodně není jediným vysvětlením, že by Magistrát města Prostějova v roce 2009 přehlédl rozměry jízďárny uvedené v projektové dokumentaci předložené k oznámení. Žalovaný nepřihlédl k celé historii povolovacího procesu souvisejícího se stavbou jízďárny, když nepřihlédl jednak k žádosti o změnu stavby jízďárny na stavbu trvalou z roku 2005, která byla po vyrozumění stavebního úřadu o tom, že jde o žádost předčasnou, vzata žalobci zpět, a dále nepřihlédl k žádosti podané dne 22. 12. 2008, která sice byla zamítnuta pro nedoložení všech podkladů, avšak projektová dokumentace týkající se v celém rozsahu i přístavby na úřadě zůstala, proto v souladu s § 104 odst. 1 a 2 písm. c) stavebního zákona ve znění účinném od 2007 do 2012 mohla po tomto ohlášení nastat fikce, dle které šlo toho času dočasně povolit i stavbu haly do 1000 m², tedy nebylo ani potřeba vydání samostatného formálního úplného výslovného povolení celé stavby včetně přístavby, aby šlo v celém rozsahu o stavbu povolenou. Ověřená projektová dokumentace na celou stavbu ze dne 21. 1. 2009 právě pro tento závěr může vypovídat. Nelze tedy říct, že by Magistrát města Prostějova byl nepozorný. Ve všech případech bylo možné postupovat pouze předchozím ohlášením, fikcí a následné změně stavby na stavbu trvalou. Podaná žádost datovaná dnem 18. 12. 2008, ve spojení s jejím vyřízením přitom vypovídá o tom, že stavební úřad se toho času zajímal o přílohy a nedocházelo k tomu, že by jen formálně prošel žádost a vydal

povolení. Žalobci přitom byli v dobré víře v zákonný proces stavebního úřadu. K tomu žalobci navrhli k důkazu žádost z roku 2005 s přílohami a žádost ze dne 18. 12. 2008 a její zamítnutí.

10. Magistrátu města Prostějova byl přitom znám stav pozemků žalobců, protože na nich prováděl kontrolní prohlídky jiných staveb. Při jedné z nich bylo žalobcům a otci žalobce J. K. stavebním úřadem sděleno, že pokud budou žalobci chtít v budoucnu měnit původní stavbu jízdrny z dočasné na trvalou, tak nechtě vyžádají souhlas s vynětím ze zemědělského půdního fondu, což žalobci učinili, a bylo žalobcům sděleno, že mají požádat o změnu dočasné stavby na trvalou s tím, že došlo ke spojení haly a její přístavby. Dále byli žalobci poučeni, že k tomu budou muset doložit též závazná stanoviska a jednoduchou projektovou dokumentaci s názvem dostavba. Tomuto následně žalobci plně vyhověli a rozsah i způsob užívání byl žalobcům povolen. Žádost z roku 2005 byla označena za předčasnou a žalobcům bylo sděleno, ať ji zopakují v souvislosti s koncem doby trvání jízdrny. K tomu žalobci navrhli k důkazu kolaudační rozhodnutí z let 2001 a 2004, žádost z roku 2005 s přílohami, svědeckou výpověď J. K. a účastnický výsledek žalobce a).
11. Závěrem žalobci poukázali na to, že i žalovaný v rozhodnutí o žádosti o deklaratorním rozhodnutí ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUOK 5229/2025 uvedl, že Souhlasem ze dne 21. 1. 2009 bylo současně schváleno i rozšíření stavby jízdrny. Žalovaný tak uznává, že přístavba byla povolena. K tomu navrhli k důkazu zmíněné rozhodnutí o žádosti o deklaratorním rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a nad rámec argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí, kterou soud zmíní v hodnotící části rozsudku, uvedl, že žalobci proti usnesení o delegaci řízení na Magistrát města Olomouce mohli brojit odvoláním, ale neučinili tak. Žalobci ve stanovené lhůtě nepožádali o dodatečné povolení přístavby jízdrny. Magistrát města Olomouce neměl jinou možnost než nařídit odstranění stavby. Námitky stran dobré víry a informování žalobce a) o tom, že není nutný žádný povolovací akt pro přístavbu jízdrny, se mýlí s předmětem řízení. V řízení o odstranění stavby je vyjádřením principu proporcionality ta skutečnost, že stavebník může dodatečně požádat o povolení stavby. Této možnosti žalobci nevyužili. V rozsudku ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 As 108/2013-33 NSS uvedl, že v řízení o odstranění stavby nelze hodnotit námitku dobré víry, která fakticky směřuje do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Na to pak navázal NSS v rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48.
13. Souhlas ze dne 21. 1. 2009 se týkal pouze užívání jízdrny, nikoliv povolení přístavby. Žalobci ani nemohli nabýt přesvědčení, že přístavba jím byla povolena. K naplnění dobré víry je potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci, což uvedl NSS v rozsudku ze dne 20. 9. 2023, č. j. 4 As 309/2022-61. Na razítku, které je na ověřené projektové dokumentaci přiložené k Souhlasu ze dne 21. 1. 2009, je uvedeno: *Změna užívání stavby ověřena*. Nemohla tak vzniknout objektivní nemožnost žalobců rozpoznat skutečný stav, tj. že provedení přístavby nebylo povoleno. Žalovaný poukázal na to, že žalobci vymezili předmět řízení a žádali o změnu v užívání stavby. Takovou žádost nelze posoudit současně jako žádost o povolení přístavby nebo jako žádost o dodatečné povolení přístavby. Obsah žádosti tomu neodpovídá.
14. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2023, č. j. 60 A 33/2022-57, který byl následně potvrzen rozsudkem NSS ze dne 3. 5. 2024, č. j. 6 As 361/2023-40.

Soudy v nich řešily věc, kdy žalobce v domě vybudoval při realizaci půdní vestavby (povolené stavebním povolením) dveřní otvor z této vestavby do společných prostor bytového domu, aniž byl však tento otvor v dokumentaci ověřený k uvedenému stavebnímu povolení zakreslen. Následně byla sice půdní vestavba zkolaudována včetně předmětného otvoru, avšak uvedená změna nebyla projednána v řízení o změně stavby před dokončením. Stavební úřad zahájil řízení o nařízení odstranění stavby. O dodatečné povolení stavby žalobce nepožádal. Dle žalovaného se jedná o věc podobnou nyní řešené. Soudy ve věci jimi řešené uvedly, že ve spise nebyl doklad o tom, že by stavební úřad spojil kolaudační řízení s řízením o změně stavby. Tato skutečnost nebyla uvedena v oznámení o zahájení kolaudačního řízení ani ve výroku kolaudačního rozhodnutí. Žalovaný a krajský soud proto dle NSS správně došli k závěru, že stavební úřad nevyužil žádné zákonné možnosti, jak stavbu s dveřním otvorem odchylovajícím se od stavebního povolení kolaudovat a pochybil, pokud odchylky stavebních úprav od stavebního povolení toliko zakreslil do projektové dokumentace, aniž by současně zahájil příslušné řízení vedoucí ke kolaudaci stavby ve stavu, v jakém byla dokončena.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení I

15. Osoba zúčastněná na řízení I. navrhla zamítnutí žaloby. Žalobci podle ní manipulují s fakty. Jízďárna slouží i k podnikání. Tvzení žalobců o tom, že jim úředník stavebního úřadu poradil nesprávný postup, je pohádkou, kterou se žalobci snaží zprostit odpovědnosti i v ostatních řízeních. Dle jejího názoru žalobci k oznámení ze dne 15. 1. 2009 lstivě připojili nesprávnou projektovou dokumentaci. Doba trvání jízďárny skončila v roce 2009. Nepovolená přístavba se začala řešit v roce 2022. Nelze hovořit o tom, že 20 let proti jízďárně nikdo nic nenamítal. Žalobci odkazují na nepřiléhavou judikaturu. Jízďárna rozhodně není stavbou pro rodinnou rekreaci, protože byla povolena na žádost žalobce a) jako podnikající fyzické osoby. Argumentace žalobců tím, že sám žalovaný v jiném rozhodnutí uznal, že byla přístavba povolena, je nemístná. V napadeném rozhodnutí je závěr jednoznačný. Osoba zúčastněná na řízení I dále popsala vývoj textace věty, na kterou žalobci odkázali a navrhla k tomu k důkazu rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. KUOK 118436/2024, ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUOK 5229/2025 a přípis žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUOK 36165/2025.

Jednání soudu

16. U jednání účastníci setrvali na svých dosavadních vyjádřeních. Žalobci dále uvedli, že žalobkyně b) v nynějším řízení podáním ze dne 12. 7. 2023 požádala o dodatečné povolení přístavby, přičemž o této žádosti nebylo meritorně rozhodnuto, ale bylo jí toliko sděleno, že žádost byla podána po uplynutí zákonné lhůty. Lhůta pro podání takové žádosti je však pořádková. O žádosti žalobkyně b) tak nebylo rozhodnuto.

B. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K namítané nezákonnosti delegace řízení

18. Podle § 131 odst. 4 správního řádu *nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže*

podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen „kolegiální orgán“), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.

19. Unesením ze dne 23. 8. 2022, č. j. KUOK 89996/2022 pověřil žalovaný podle citovaného ustanovení Magistrát města Olomouce prověřením zákonnosti provedené přístavby jízdrny a příp. též uplatněním prostředků upravených ve stavebním zákoně včetně nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V odůvodnění tohoto usnesení předně uvedl, že byl vyrozuměn tajemníkem Magistrátu města Prostějova o tom, že na tomto úřadě nelze určit jinou oprávněnou úřední osobu z důvodu pochybností o nepodjatosti, které byly zapříčiněny účastí Ing. arch. Zakopala, a dále rodinnými vazbami. S tím se žalovaný ztotožnil a postupoval dle citovaného ustanovení.
20. Krajský soud neshledal důvod se namítanou procesní vadou podrobněji zabývat, neboť podle ustálené judikatury platí, že každá zjištěná vada správního řízení nemusí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí, neboť je v kontextu § 65 odst. 1 s. ř. s. vždy třeba zkoumat, zda mohl být v důsledku porušení procesních předpisů žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech a zda tak mohla mít vada vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.
21. Otázka důsledků rozhodnutí věci místně nepřislušným správním orgánem byla opakovaně řešena judikaturou NSS. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138, ze kterého vyplývá, že takové pochybení nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má podle NSS za cíl přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení. V rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69 pak NSS uvedl, že *pochybení prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, je vadou, resp. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem. To však ještě bez dalšího neznamena, že se jedná o takovou procesní vadu, která mohla mít ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro niž měl tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Tomuto závěru totiž musí vždy předcházet úvaha krajského soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.* Shodně pak uvažoval NSS i v rozsudku ze dne 17. 12. 2024, č. j. 9 As 184/2024-163, č. 4660/2025 Sb. NSS, odst. 75 a násl.
22. V duchu citované judikatury, s jejímž závěry se ztotožňuje, se proto krajský soud zabýval možným vlivem případného nedostatku místní příslušnosti stavebního úřadu na zákonnost napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že v projednávané věci by delegace věci bez splnění podmínek § 131 odst. 4 správního řádu nemohla bez dalšího, tj. bez přistoupení jiné závažné okolnosti způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Takovou okolnost soud neshledal. Magistrát města Olomouce provedl kontrolní prohlídky a pečlivě zjistil podmínky na místě samém. Skutečnost, že delegace měla v konečném důsledku vliv na místní příslušnost soudu ve správním soudnictví také není důvodem, pro který by vůbec mohla mít delegace vliv na práva žalobců, resp. vliv na zákonnost rozhodnutí. Podstatou práva na zákonného soudce je právo účastníka řízení, aby v jeho věci rozhodoval soudce určený na základě předem

jasně stanovených pravidel. K porušení tohoto práva nemohlo dojít úkonem správního orgánu ve správním řízení. Institut zákonného soudce je totiž věcí řízení soudního. Z povahy věci ani případné porušení práva na zákonného soudce nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí vydaného ve správním řízení, které soudnímu řízení předcházelo.

K existenci povolení přístavby skladu a povinnosti vést řízení o dodatečném povolení stavby

23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že Souhlasem ze dne 21. 1. 2009 byla změněna doba trvání stavby jízďárny na stavbu trvalou, ale nebyla jím povolena přístavba jízďárny na konečný rozměr 40,5 x 18 m. V tomto dokumentu je vymezen nový účel užívání stavby tak, že došlo ke změně stavby jízďárny z dočasné na trvalou, a že tato změna mj. není podmíněna provedením změny stavby. Rovněž v oznámení změny stavby žalobců je uvedena pouze změna stavby dočasné na trvalou. Skutečnost, že v rámci této změny byla stavebním úřadem ověřena předložená dokumentace v rozsahu stavby současného provedení, tedy rozšířeného rozměru, je vadou, nepozorností Magistrátu města Prostějova, nepředstavuje však bez řádného povolení podle stavebního zákona její legalizaci (str. 8 napadeného rozhodnutí).
24. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*
25. Ze správního spisu vyplývá, že přípis ze dne 3. 8. 2008 žalobce a) požádal Krajskou veterinární správu pro Olomoucký kraj, Hasičský záchranný sbor Olomouckého kraje a Krajskou hygienickou stanici Olomouckého kraje o vydání závazného posudku. Ve všech přípisech dotčeným orgánům sdělil, že žádá o vydání závazného posudku na změnu užívání stavby dočasné na stavbu trvalou. Žalobce a) dále doplnil, že dispozice stavby se nezměnila, jen se prodloužila na 40,5 m.
26. Krajská veterinární správa pro Olomoucký kraj v přípise ze dne 14. 1. 2009 uvedla, že ve věci souhlasu se změnou užívání stavby z dočasné na trvalou souhlasí. Hasičský záchranný sbor Olomouckého kraje v přípise ze dne 9. 12. 2008 uvedl, že vydává souhlasné stanovisko, přičemž věc označil jako změnu užívání stavby dočasné na trvalou. Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje v přípise ze dne 16. 12. 2008 uvedla, že vydává závazné stanovisko ke změně užívání stavby dočasné na stavbu trvalou.
27. Oznámením datovaným dnem 15. 1. 2009 žalobce a) zastoupen J. K. oznámil Magistrátu města Prostějova na formuláři nazvaném *Oznámení změny užívání stavby* dle § 127 stavebního zákona v tehdy účinném znění ke stavbám *Jízďárna – krytá hala pro trénink koní, Stáje pro ustájení koní* nový způsob užívání. Ten popsal následovně: *Změny užívání staveb dočasných na stavby trvalé.* K oznámení připojil výše uvedená stanoviska dotčených orgánů a souhlas Magistrátu města Prostějova ze dne 1. 8. 2005, kterým byl žalobci a) udělen souhlas k trvalému odnětí půdy z ZPF o výměře 1 877 m² určenou pro jezdeckou halu, stáje pro koně a manipulační plochy.
28. Magistrát města Prostějova vydal Souhlas ze dne 21. 1. 2009. V jeho výroku je uvedeno, že stavební úřad vydává dle § 126 odst. 2 a § 127 odst. 1 stavebního zákona *souhlas se změnou v užívání staveb dočasných na stavby trvalé Krytá soukromá jízďárna pro koně a Letní stáje pro koně. Dosavadní účel užívání stavby – jízďárna slouží jako krytá hala pro trénink koní, stáje slouží pro ustájení koní. Vymezení nového účelu užívání stavby – změna účelu užívání ze staveb*

29. Ze shrnutého obsahu listin jednoznačně vyplývá, že žalobce a) oznámil stavebnímu úřadu toliko změnu trvání stavby jízdní zprávy z dočasné na trvalou. Z celého obsahu ohlášení nevyplývá ani náznakem, že by se mělo týkat také povolení provedené přístavby. Ani dotčené orgány, jejichž vyjádření byla přílohou oznámení, se nikterak nevyjádřily k realizaci přístavby, nýbrž toliko ke změně dočasné stavby na stavbu trvalou. Z textu jednotlivých žádostí o vydání závazných stanovisek vyplývá, že tato byla žádána za účelem posouzení změny doby trvání stavby. Takto svá stanoviska také dotčené orgány pojal. Skutečnost, že jim žalobce a) oznámil, že došlo k realizaci přístavby jízdní zprávy, nemá význam. Také souhlas s odnětím půdy ze ZPF nevypovídá nic o realizaci přístavby, jeho podstatou byla změna záboru zemědělské půdy z dočasného na trvalý, což bylo odůvodněno změnou stavby dočasné na stavbu trvalou.
30. Rozhodně tedy nelze mít za to, že by obsahem ohlášení byl také požadavek na povolení přístavby. Již proto nemůže být důvodná námitka, že oznámení ze dne 15. 1. 2009 mělo být považováno za žádost o dodatečné povolení přístavby jízdní zprávy a jelikož byla podána před zahájením řízení, mělo se na ni hledět jako na žádost podanou v den zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Navíc právní úprava účinná v době podání předmětného oznámení (stavební zákon účinný do 31. 12. 2012) takovou právní domněnku neobsahovala. Ta byla do § 129 odst. 2 stavebního zákona zakotvena až novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., s účinností od 1. 1. 2013, přičemž řízení zahájená do doby účinnosti této novely měla být dokončena dle dosavadních předpisů (srov. čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.). Domněnka upravená v § 129 odst. 2 stavebního zákona se tak vůbec na podání žalobců ani nemohla uplatnit.
31. Oznámení ze dne 15. 1. 2009 se tedy týkalo výhradně změny trvání jízdní zprávy. Stejně tak Souhlas ze dne 21. 1. 2009 jednoznačně ve výroku povoluje toliko změnu ohledně trvání stavby jízdní zprávy. V odůvodnění dokonce doplňuje, že změna není podmíněna provedením změny stavby. Jakkoliv je součástí tohoto souhlasu ověřená projektová dokumentace zachycující jízdní zprávu včetně přístavby, nelze jen z této skutečnosti dovodit, že by uvedeným souhlasem byla povolena přístavba.
32. Krajský soud souhlasí s obecnými východisky, ke kterým dospěl NSS v rozsudku ze dne 18. 4. 2016, č. j. 6 As 43/2016-27, odst. 10 až 12 ohledně významu projektové dokumentace jakožto součástí územního rozhodnutí či stavebního povolení. NSS hodnotil význam projektové dokumentace připojené k územnímu rozhodnutí, a to na základě judikatury týkající se projektové dokumentace ke stavebnímu povolení (vycházel přitom i ze stanoviska Veřejného ochránce práv zmíněného žalobci). NSS dospěl k závěru, že úkolem výkresů je napomoci všem aktérům územního řízení, aby sjednotili svou společnou představu o záměru, který je předmětem řízení. Takovou dokumentaci NSS považuje za dokument, který je fakticky součástí stavebního povolení, jakožto grafické vyjádření povolované stavby je postaven na roveň textovému vyjádření záměru ve stavebním povolení a v pochybnostech pomáhá osvětlit nejasnosti a zaplnit mezery v textu stavebního povolení. Proto platí, že i v případě, že nejsou určité části stavby výslovně zmíněny ve výroku stavebního povolení

týkajícího se zbytku stavby, je možné dospět k závěru, že se i na ně stavební povolení vztahuje, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby. Samozřejmě rozhodnutí a jeho přílohu je nutno vykládat ve vzájemné souvislosti. Jestliže text rozhodnutí výslovně modifikuje vyjádření záměru v grafické příloze, musí naopak dostat přednost text rozhodnutí. Nedává-li text územního rozhodnutí jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby, je třeba v této otázce vyjít z ověřené grafické přílohy rozhodnutí, a to i v případě, že na ni územní rozhodnutí ve svém textu výslovně neodkazuje.

33. Dle názoru zdejšího soudu jsou tyto závěry aplikovatelné i v podmínkách souhlasů vydávaných dle stavebního zákona, protože u nich rovněž lze obvykle rozlišit výrokovou část a odůvodnění (přínejmenším u Souhlasu ze dne 21. 1. 2009 ano) a jejich přílohou je ověřená projektová dokumentace.
34. Jinak ale NSS v citovaném rozsudku řešil situaci odlišnou od té nynější. Ve věci řešené NSS šlo o to, že textová část rozhodnutí nedávala jednoznačnou odpověď na otázku, kde přesně má vést připojení stavby na pozemní komunikaci, kdežto grafická část rozhodnutí to určovala jednoznačně. Ve smyslu citovaného rozsudku v nyní řešené věci neexistuje žádná nejednoznačnost, kterou by připojená projektová dokumentace měla osvětlit. Výrok tohoto souhlasu zcela odpovídá oznámení, ve kterém bylo žádáno toliko o změnu doby trvání stavby jízdrny, nikoliv o povolení přístavby. Při akceptaci názoru žalobců by navíc vznikl výslovný rozpor, když je ve zmíněném souhlasu uvedeno, že nejsou nutné stavební úpravy. Také z projektové dokumentace (razítka) vyplývá, že byla ověřena jen změna užívání stavby.
35. Rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 341/2016-41, na který žalobci rovněž odkázali, vychází z citovaného rozsudku šestého senátu. NSS v něm řešil situaci, kdy v důsledku rozporu výroku (textové části) územního rozhodnutí a grafické části tohoto rozhodnutí nebylo možné jednoznačně určit, kudy má vést vedení, proto takové rozhodnutí nemohlo být podkladem pro vydání rozhodnutí o omezení vlastnického práva. NSS tedy řešil zcela jinou situaci. Totéž lze říct o rozsudku NSS ze dne 15. 1. 2024, č. j. 4 As 284/2022-160, který se týká institutu opravy zřejmých nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu.
36. Krajský soud naopak plně souhlasí s odkazem žalovaného na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2023, č. j. 60 A 33/2022-57 a na něj navazující rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2024, č. j. 6 As 361/2023-40. V této věci šlo o to, že stavební úřad zkolaudoval půdní vestavbu včetně otvoru, který nebyl povolen, ale byl zakreslen do projektové dokumentace u kolaudačního souhlasu. Soudy dospěly k závěru, že tím nebyl předmětný otvor povolen. Poukázaly mj. na to, že nebylo zahájeno řízení o změně stavby, které mohlo být spojeno s řízením kolaudačním. Samo zaznamenání otvoru do projektové dokumentace pak nemělo význam.
37. Pro posouzení věci není podstatné, zda Magistrát města Prostějova nezkoumal přílohy oznámení ze dne 15. 1. 2009, zda je zkoumal v případě dřívějších podání žalobců, zda si jen nevšiml rozměrů jízdrny v projektové dokumentaci připojené k oznámení ze dne 15. 1. 2009 či něco jiného. Rozhodující je, že se Souhlas ze dne 21. 1. 2009 ani oznámení jemu předcházející povolení přístavby netýkali a vztahovali se výlučně ke změně doby trvání stavby jízdrny.
38. Přístavba byla provedena v rozmezí mezi kolaudací jízdrny na konci roku 2008 a podáním oznámení ze dne 15. 1. 2009. Přístavba je změnou dokončené stavby jízdrny a jako taková vyžadovala povolovací akt (v závislosti na datu realizace) dle § 32 a § 54 zákona č. 50/1976

Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2006 (dále jen „starý stavební zákon“), příp. dle § 81 a § 103 *a cont.* stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012.

39. Tvzení žalobců o tom, že jednoduché stavby dle § 139b odst. 5 písm. b) starého stavebního zákona nevyžadovaly povolení, není příléhavé. Jakkoliv má soud pochybnosti o tom, že by jízdná žalobců byla stavbou pro rodinnou rekreaci ve smyslu citovaného ustanovení, a tudíž i jednoduchou stavbou, není nutné se tím blíže zabývat, protože i jednoduché stavby a jejich změny vyžadovaly povoloovací akt (srov. § 32 odst. 3 starého stavebního zákona). Nelze souhlasit s tím, že by přístavba jízdnary vyžadovala toliko ohlášení dle § 55 starého stavebního zákona. Ten jej dle § 55 odst. 2 vyžadoval u drobných staveb (nikoliv staveb jednoduchých) a u stavebních úprav, kterými se nemění vzhled stavby, nezasahuje se do nosných konstrukcí stavby, nemění se způsob užívání stavby. To zjevně také není případ přístavby jízdnary. Konečně ani odkaz na § 143 starého stavebního zákona není namístě. Ten v odst. 1 písm. h) umožňoval Ministerstvu pro místní rozvoj obecně závaznou vyhláškou vymezit *případy, kdy lze upustit od územního rozhodnutí nebo je sloučit se stavebním povolením, a podmínky, za kterých lze u jednoduchých staveb a dočasných staveb upustit od kolaudačního rozhodnutí*. I v těchto případech ale byl vyžadován povoloovací akt. Žalobci žádným nedisponují.
40. Nesprávný je také odkaz na § 104 odst. 1 a 2 písm. c) stavebního zákona ve znění od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2012. Ten při splnění zákonem vymezených podmínek stanovil, že postačí ohlášení mj. *haly do 1000 m² zastavěné plochy a výšky do 15 m, pokud tyto stavby a haly budou nejvýše s jedním nadzemním podlažím, nepodsklepené a dočasné na dobu nejdéle 3 let*. Zejména časové omezení trvání staveb zcela nekoresponduje s případem žalobců. Žádné oznámení přístavby ze spisu ani nevyplyvá.
41. Zda žalovaný v jiném rozhodnutí uvedl, že přístavba byla Souhlasem ze dne 21. 1. 2009 povolena, nemá pro posouzení věci význam. Předmětem řízení je pouze a jen napadené rozhodnutí, ve kterém je opačný závěr vysloven a odůvodněn jasně. Proto soud neprovedl důkazy k této problematice navržené (rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUOK 5229/2025, ze dne 22. 10. 2024, č. j. KUOK 118436/2024 a přípis žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUOK 36165/2025).
42. Krajský soud proto uzavírá, že Souhlasem ze dne 21. 1. 2009 nedošlo k povolení přístavby jízdnary.

K dobré víře žalobců

43. Pod pojmem dobrá víra je nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. Nelze ji přitom zaměňovat s pouhou nevědomostí a vždy je třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem posuzované věci (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 As 279/2016-25, odst. 8 a tam citovanou judikaturu).
44. NSS dále v rozsudku ze dne 11. 10. 2023, č. j. 2 As 220/2022-45, dovodil: *Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci (...). Lze souhlasit v tom, že ochrana dobré víry (případně též legitimního očekávání) je významným právním principem, který by orgány veřejné moci měly při svém rozhodování sledovat* (odst. 23). Dobrá

víra (však) nemůže sloužit k popření jasného textu zákona. Jde o korektiv takové nespravedlnosti, kterou by nebylo možné řešit a vyřešit běžnými procesními postupy. Ani zájem na ochraně práv nabytých v dobré víře proto nemůže zhojit či vyvážit nezákonnost postupu správních orgánů. Aprobace takového postupu soudem by v podstatě znamenala rezignaci na úlohu správního soudnictví jako jedné z hlavních záruk zákonnosti výkonu veřejné správy (odst. 24). Legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy mohou zpravidla založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích a nikoli v rozporu se zákonem. Zcela výjimečně může být do určité míry přiznána soudní ochrana i očekávání adresáta veřejné správy, které je založeno jednáním ultra vires, jde-li např. o dlouhodobou a dosud nikým a nijak nezpochybňovanou správní praxi nebo akty, které se zřetelně neprotiví ustanovení zákona nebo soudní judikatuře a které nebyly vyvolány, vydány nebo udržovány korupcí nebo jiným trestným nebo nepoctivým jednáním úředních osob či na základě nepravdivých, nesprávných či neúplných údajů. Zároveň musí být dána absence konkurujícího závažného veřejného zájmu (odst. 25).

45. Dobrou víru (či legitimní očekávání) adresáta veřejné správy může vyvolat obecně pouze takový způsob rozhodování správního orgánu, který je v souladu se zákonem. Dobrou víru nicméně zcela výjimečně může vyvolat i takový způsob rozhodování správního orgánu, který je v rozporu se zákonem. Takový rozpor však nesmí být evidentní, nesmí být vyvolán nepoctivým jednáním správního orgánu či adresáta veřejné správy a nesmí být v rozporu se závažným veřejným zájmem. Jinými slovy – institut dobré víry je natolik specifický, že by se měl aplikovat pouze ve zcela výjimečných případech a v omezené míře. Zásada *neznalost práva neomlouvá* totiž neplatí pouze pro správní orgány, ale též pro adresáty veřejné správy. Ne každé selhání či nesprávné právní posouzení správního orgánu tak může v adresátovi veřejné správy vyvolat dobrou víru. Jestliže jsou například adresátovi veřejné správy z předchozích aktů správního orgánu jemu adresovaných známy určité právní závěry, od kterých se bez odůvodnění či změny podstatných okolností zcela liší právní závěry jím dovolávaného aktu, tak se adresát veřejné správy nemůže dovolávat své dobré víry. Dobrá víra by totiž obecně měla být založena na základě nevědomosti adresáta aktů veřejné správy, který vzhledem k okolnostem věci nevěděl a nemohl vědět o nesprávnosti takového aktu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2024, č. j. 8 As 33/2023-40, odst. 19).
46. Výslechem žalobců a J. K. mělo být prokázáno, že žalobci důvěřovali neformálnímu sdělení stavebního úřadu, který jim měl oznámit, že mohou přístavbu bez dalšího procesu realizovat a že se pak její povolení vyřeší v rámci jednoho procesu společně s prodloužením doby trvání celé jízďárny.
47. Krajský soud považuje tvrzení o tom, že bylo žalobcům řečeno, že mohou realizovat přístavbu bez dalšího procesu za nevěrohodné za situace, kdy bylo ke stavbě jízďárny o rozloze 513 m² vydáno územní rozhodnutí, stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, a poté by její zvětšení o dalších 216 m² nevyžadovalo ani ohlášení a mohlo být provedeno bez dalšího. Nicméně, a co je podstatné, i kdyby takové tvrzení bylo prokázáno, nemohlo by dle názoru soudu v žalobcích vzbudit dobrou víru. Proto také soud výslech účastníků a svědka J. K. neprovedl.
48. Jak již bylo uvedeno výše, přístavba vyžadovala povolovací akt ze strany stavebního úřadu. To si žalobci mohli ověřit jednoduchým nahlédnutím do zákona a s ohledem na dřívější povolovací proces samotné jízďárny jim muselo být přinejmenším zvláštní, že by mohli přístavbu bez dalšího realizovat. Z výše citované judikatury přitom vyplývá, že dobrou víru (legitimní očekávání) může založit jen zákonná praxe správního orgánu a ta nezákonná jen výjimečně. Rozhodně ji nemůže vyvolat evidentní rozpor se zákonem, který byl nadto

snadno ověřitelný. Navíc i dle tvrzení žalobců jím mělo být stavebním úřadem sděleno, že se vše vyřeší v rámci jednoho procesu při prodlužování doby trvání stavby. Tedy i stavební úřad žalobcům sdělil, že se s povolením počítá.

49. Posledně uvedené tvrzení o tom, že by povolení přístavby a změnu doby trvání stavby jízdárny bylo možné vyřešit v rámci jednoho procesu, nepovažuje krajský soud za sporné. V nyní řešené věci by mohlo být řízení o změně dočasné stavby na stavbu trvalou spojeno s řízením o změně stavby dle § 81 odst. 4 a § 126 odst. 4 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2012, leč nebylo (správně by mělo být zahájeno řízení o odstranění přístavby jízdárny a v rámci něj bylo možné požádat o dodatečné povolení přístavby). Problém je v tom, že by řízení, které by zahrnovalo i povolení přístavby, museli žalobci sami vyvolat. Z výše uvedeného plyne, že tak neučinili. To je pro posouzení věci klíčové. Stavební úřad je totiž žádostí vázán a nemůže rozhodnout o něčem, o co ani není žádáno.
50. Text oznámení ze dne 15. 1. 2009 přitom zcela zřetelně pojednává jen o prodloužení doby trvání jízdárny. Ani náznakem se nezmiňuje o povolení přístavby. Totéž platí o jeho přílohách popsaných výše. Dobrá víra žalobců nemohla vzniknout jen proto, že k oznámení připojili projektovou dokumentaci, na které je zachycena jízdárna včetně nepovolené přístavby. Tomu pak odpovídá i Souhlas ze dne 21. 1. 2009, který se o povolení přístavby nezmiňuje. Naopak je v něm výslovně uvedeno, že změna doby trvání stavby nevyžaduje stavební úpravy. Realizace přístavby se bez nich pochopitelně neobešla, proto tato skutečnost musela být žalobcům přinejmenším podivná. O žádné dobré víře tedy dle názoru soud nemůže být řeč.
51. Pro úplnost lze uvést, že i z podání žalobců ze dne 22. 8. 2005 a z obou žádostí ze dne 18. 12. 2008, které soud provedl k důkazu, vyplývá, že v nich žalobci žádali vždy jen o změnu užívání staveb z dočasných na trvalé. V podání ze dne 22. 8. 2005 žalobci výslovně uvedli, že je navrhována změna bez stavebních úprav. I tato podání tedy odpovídají obsahu oznámení ze dne 15. 1. 2009. Žalobci vždy žádali toliko o prodloužení doby trvání jízdárny, nikoliv o povolení přístavby.
52. Žalobcům lze přisvědčit v tom, že Magistrát města Prostějova měl zahájit řízení o odstranění přístavby ihned, kdy se dozvěděl o její realizaci bez povolení, ať se tak stalo při prohlídkách areálu v případě jiných staveb nebo nejpozději při přijetí oznámení ze dne 15. 1. 2009. Krajský soud nepovažoval za nutné provádět k důkazu kolaudační rozhodnutí z let 2001 a 2004. Stavební úřad totiž měl nejpozději od začátku roku 2009 vědět o nepovolené přístavbě jízdárny. Jeho pochybení spočívající v nezahájení řízení o odstranění přístavby je evidentní a netřeba k tomu nic dokazovat.
53. Nicméně ani z takové nečinnosti stavebního úřadu nemohlo žalobcům vzniknout legitimní očekávání o zákonnosti přístavby a o jejím povolení. Z pouhé nečinnosti správního orgánu při postihování protiprávního jednání legitimní očekávání nevzniká (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39, odst. 19). Toto pochybení přitom nemělo vliv na práva žalobců, protože ti byli poučeni o možnosti žádat o dodatečné povolení přístavby v rámci řízení, ze kterého vzešlo nyní napadené rozhodnutí. Námitka žalobců o tom, že žalobkyně b) takovou žádost učinila podáním ze dne 12. 7. 2023 a že o této žádosti nebylo dosud meritorně rozhodnuto, byla uplatněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, proto se jí soud nezabýval (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).
54. Žalobci několikrát zdůraznili, že jsou osobami práva neznalými, nicméně tuto skutečnost rozhodně nelze vnímat jako *poukaz na dobrou víru*. Jak vyplývá z citované judikatury, platí

zásad *ignorantia legis non excusat* (neznalost práva neomlouvá). Dobrou víru může vyvolat jen nezaviněná nevědomost, přičemž vždy je nutné hodnotit konkrétní okolnosti případu. Žádné okolnosti, které by mohly svědčit o dobré víře žalobců, soud neshledal a sama neznalost práva dobrou víru nezakládá.

C. Závěr a náklady řízení

55. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
57. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim neuložil žádnou povinnost, při jejímž plnění by jim náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. května 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu